

KEMNERKONTORET

Uttalelse til rapport om ” ny Felles parkeringsregulering”

1. Innledning

Trafikketaten i Oslo er invitert til å komme med uttalelser i forbindelse med rapport om ny felles parkeringsregulering. Rapporten baserer seg på uttalelser fra arbeidsgruppen som har vært nedsatt for å vurdere någjeldende regelverk om offentlig og privat avgiftsparkering samt vurdere behovet og hensiktsmessigheten for en ny felles parkeringsregulering.

Oslo kemnerkontor, avdeling for kommunal inkasso, er etter dette invitert til å bistå Trafikketaten mht. rapportens innhold som berører de innfordringsmessige sider ved parkeringsreguleringen.

Oslo kemnerkontors uttalelse kan ikke anses som uttømmende da vi har valgt å konsentrere oss om rapportens kapittel som konkret berører innfordringen. Vi kan, av den grunn, ha oversett uttalelser som berører innfordringen under andre pkt. i rapporten. Dersom det er forhold som gjelder innfordringen og som ikke er berørt nedenfor vil vi med andre ord være takknemlig for tilbakemelding.

Det bør påpekes at rapporten kun innledningsvis omhandler parkeringsgebyr og at dette ikke følges opp videre i rapporten. Spørsmålet blir således om parkeringsgebyr og tilleggsgebyr for piggdekk ikke blir berørt ved en evt. regelendring. Forholdet bør konkretiseres med hensyn til at endringer som kun omfatter tilleggsavgiften vil medføre at det offentlige, ved sin håndheving, vil måtte forholde seg til to typer regelverk og dertil like mange innfordringsmetoder.

Når det gjelder den videre oppfølging av rapporten og sammensetningen av et utvalg, anbefales på det sterkeste at utvalget suppleres med medlemmer fra privat og offentlig innfordringsvirksomhet. Dette fordi de fremtidige materielle regelendringer i stor grad vil berøre muligheten for effektiv og brukerorientert innfordring. Ikke minst bør de økonomiske aspekter for skyldner i større grad tillegges vekt ved valg av innfordringsstrategi.

2. Oslo kemnerkontors merknader til uttalelsen

Oslo kemnerkontor har valgt å kommentere rapportens innhold ved direkte henvisning til det pkt som berøres. I tillegg har vi avslutningsvis kommentert utvalgets pkt. 2 om hovedtilrådninger.

Del I Beskrivelse av dagens situasjon

Pkt. 1.4 Enkelte sentrale begrep som benyttes i rapporten

Definisjonen av **Tilleggsavgift** er ikke korrekt jf. definisjonen av **Gebyr**. Med tilleggsavgift forstås kun oversittelse av tid eller manglende betaling av parkeringsavgift.

Definisjonen av **Tvangsgrunnlag** er heller ikke korrekt da det i parentes benevnes at forholdet ikke må være påklaget/avsluttet klagebehandling.

Iht. vtrfl. § 31 a, jf. § 38 jf. skattebetalingslovens § 30 nr. 1 skal gebyret betales til fastsatt tid selv om det er påklaget. Gebyret har dermed tvangskraft fra og med forfall.

Definisjon av **påleggstrekk** og hjemmel for dette mangler. Forholdet bør fremgå da dette er et viktig innfordringstiltak i forbindelse med kommunekassererens innfordring av offentlig parkeringsgebyr og tilleggsavgift.

Det følger av vtrfl. § 38 3 ledd 2. pkt. at slik innfordring skjer etter reglene for innkrevning av skatt. Iht. skattebetalingslovens § 33 1 ledd kan innfordringen skje ved direkte trekk i lønn. Slik tvangsinnfordring gir direkte dekning av kravet og betegnes som påleggstrekk.

I tillegg bør utvalget vurdere om det skal inntas en definisjon av tvangssalg/realisasjon. Dette fordi legalpanteretten hjemler slik tvangsfullbyrdelse.

3.7 Klageordning

På side 31 i rapporten har utvalget skissert en oversikt over gangen i en klagesak samt gangen i innfordringen, både privat og offentlig innfordring. Når det gjelder den offentlige håndhevingen er fremstillingen noe unyansert da det ikke vises til de innfordringstiltak som er lovhjemlet i veitrafikkloven, skattebetalingsloven og tvangsfullbyrdelsesloven.

Betegnelsen Forvaring/Tilbakeholdelse hører ikke inn under punktet ominnfordring av tilleggsavgift, kontrollavgift og gebyr. Herunder synes utvalget å ha misforstått tilbakeholdsrettens omfang. Det samme gjelder fjerning pga feilparkering. Slike tiltak benyttes ikke i innfordringsøyemed men snarere i de tilfeller en motorvogn sperrer for trafikk og fraktes vekk til inntauingsområdet som kommunen disponerer. I slike tilfeller har man tilbakeholdsrett for inntauingskostnadene, ikke for parkeringsgebyret eller tilleggsavgiften.

For øvrig vises til utvalgets behandling av inntauing under pkt 4.4.3 ” Forvaring/tilbakeholdelse” der fremstillingen er korrekt beskrevet.

Når utvalget i tillegg henviser direkte til vtrfl. § 38 og legalpanteretten blir dette en meget forenklet fremstilling av det offentliges innfordring av tilleggsavgift og parkeringsgebyr. I den offentlige håndhevingen er det en rekke innfordringstiltak som blir forsøkt før man går til det alvorlige skritt å benytte seg av legalpanteretten og begjære motorvognen tvangssolgt.

3.8 Inndrivning

Utvalget har ikke forstått tvangsfullbyrdelsesregelverket når det viser til at kjøretøyet kan kreves utlevert uten rettergangsskritt og selges etter tvangsfullbyrdelseslovens regler om tvangssalg av løsøre.

Regelverket er ikke å forstå slik at det offentlige ved X kommune kan kreve å få utlevert et kjøretøy ved henvisning til legalpanteretten. Reglene i tvangsfullbyrdelseslovens kapittel 8 gir ingen slik rettighet for kommunen. Det er det den ordinære namsmyndighet som forestår salget etter begjæring fra kreditor, og oppgjøret kommer derfra.

Herunder nevnes at adgangen for kommunekassereren til å ilegge påleggstrekk samt motregne i skatteoppgjør er et viktig innfordringstiltak. I tillegg brukes til en viss grad, i hvert fall i Oslo og overfor juridiske personer, adgangen til å ta beslag i bankkonto, fast eiendom,

adkomstdokumenter og verdipapirer med mer. Kommunekassereren opptrer da som særnamsmann i denne sammenheng.

Tvangssalg og anvisningen til innkreving, dvs. utbetaling av det sperrede beløp på konto skjer ved begjæring om tvangssalg til Namsfogden.

3.10 Skattemessige forhold

Forholdet ved offentlig avgiftsparkering og de skattemessige konsekvenser av en ren forretningsmessig drift av parkeringsplasser bør undergis en grundigere behandling.

Del II Problemer med gjeldende regulering og organisering

Generelt påpekes at parkeringsgebyr ikke omhandles i dette kapitlet, hvilket medfører at man ikke får belyst forskjellen på avgiftsparkering og feilparkering i tilstrekkelig grad. Herunder vises til at det, i praksis, synes vanskelig å forstå forskjellen mellom de ulike grunnlag for ”parkeringsbot”. Utvalget bør av den grunn vurdere å gå grundigere til verks mht. å beskrive de ulike årsaker til at gebyr og avgift ilegges.

4.6 Inndrivning

4.6.1 Solidaransvar for tilleggsavgift/gebyr

Oslo kommune v/ Oslo kemnerkontor og Trafikketaten slutter seg til utvalgets beskrivelse av og standpunkt mht. solidaransvar for eier av motorvogn. Det påpekes imidlertid at ordningen bør fortsette å gjelde uavhengig av om det er et leasingselskap, et bilutleiefirma, en juridisk eller en privatperson som er eier av bilen. De fleste profesjonelle leasing- og utleiefirmaer har i sine utleiekontrakter klausul mht. regresskrav mot leier av motorvogn for parkeringsovertredelser i leieperioden. De kan således ikke sies å risikere noe tap ved å måtte forskuttere for påløpte avgifter og gebyrer.

4.6.1 Forhøyet avgift ved manglende betaling av tilleggsavgift

Det påpekes at forholdet også gjelder ved parkeringsgebyr og tilleggsavgift for piggdekk.

Per i dag er forhøyelsen for offentlige parkeringsavgifter kr. 150,- og -gebyr kr. 250,-.

Omkostninger ved kontrollavgift reguleres av inkassoloven. Et lett salær for et krav stort kr. 300-500,- er kr. 275,- og påløper 4 uker etter opprinnelig forfall. Salæret økes deretter til kr. 550,- etter ytterligere 28 dager. Herunder vil et privat krav i tillegg bli belastet med morarenter etter gjeldende sats, for tiden 9.75%. Kostnadene belastes skyldner.

I tillegg påløper det kostnader ved tvangsinnfordring; forliksklage, begjæring utlegg og til sist tvangssalg. Til illustrasjon vil et krav pålydende kr. 500,- kunne ende opp med et omkostningskrav slik; kr. 550,- i inkassosalær, kr. 1720,- for forliksklage (rettsgebyr og skrivning av begjæring), kr. 4902,- for begjæring og avholdelse av utlegg i løsøre med mer eller lønnstrekk nedlagt av Namsfogden (kr 860,- for skrivning av begjæring og kr. 4042 i

rettsgebyr). Ved tvangssalg av løsøre påløper ytterligere kr. 5246,-. Totalt kan altså skyldner bli sittende med en regning på kr. 12918,- på opprinnelig hovedstol kr. 500,-. Ved begjæring om utlegg som et uimotsagt krav vil omkostningene reduseres med kr. 1720,- relatert til unnlatt forlikradsbehandling.

Offentlige gebyrer og avgifter belastes ikke med inkassosalær eller morarenter, kun 50% forhøyelse. Som følge av at tilleggsavgiften og parkeringsgebyret er et lovhemlet tvangsgrunnlag og kommunekassereren har særnamsmyndighet på sikringsstadiet vil kostnadene ved innfordringen være lavere enn ved innfordring av kontrollavgift. Det nevnes at skyldner ikke påføres ekstra omkostninger når påleggstrekk nedlegges. Det offentlige slipper å gå via forlikrådet, hvilket må sies å være besparende for skylder. Det er i utgangspunktet kun kostnadene ved å avholde utlegg i annet løsøre enn motorvognen, og kostnadene ved å begjæring om tvangssalg via Namsfogden som blir belastet skyldner. De offentlige aktører benytter seg i liten grad av retten til å påføre skyldner kostnader ved å skrive begjæring og de fleste saker løser seg før tvangsfullbyrdelse blir iverksatt.

Ovennevnte eksempel, benyttet på offentlig innfordring, medfører at skyldner belastes med kr. 500,- + 250,- (forhøyelsen). Ingen kostnader påløper ved nedleggelse av påleggstrekk. Ved utleggspant i løsøre belastes skyldner med rettsgebyr på kr. 4042,- og ved tvangsslag kr. 4386,-. Totalt kr. 9178,-. For ordens skyld opplyses det at Oslo kemnerkontor i beskjedent omfang benytter fordyrende tiltak på småkrav.

Det påpekes at man ved innfordringsvurderingen også må hensynta det faktum at en offentlig etat, ved egeninkasso, ikke har anledning til å belaste skyldner med tungt salær og således har det private en inntjeningsfordel jf. det offentlige.

Forskjellen mellom privat og offentlig innfordring blir dermed mest synlig for skyldneren. Ved privat innfordring vil skyldner også få betalingsanmerkninger notert når forlikrådet avsier dom i saken. Utvalget bør av den grunn ta stilling til om de ønsker at eier av motorvogn skal påføres disse kostnadene også ved innfordring av offentlige gebyrer og avgifter.

4.6.3 Legalpanterett/tvangsgrunnlag for utlegg

Fra Oslo kemnerkontors side ønskes presisert at legalpanteretten i liten grad benyttes for en enkelt overtredelse. Dermed er utvalgets uttalelser om at det offentlige kan ” skyte spurv med kanoner” en helt urealistisk oppfatning av innfordringspraksisen som eksisterer i dag. Legalpanteretten er av eldre dato, men har fremdeles sin betydning overfor ” gjengangere” og de som notorisk unnlater å betale parkeringsgebyr og tilleggsavgift. Disse personer opparbeider seg ofte en ikke ubetydelig gjeldspost ved feilparkering. Praksis viser at sakene i det alt vesentlige blir løst når begjæring om tvangssalg fremmes for Namsfogden. Tvangssalg gjennomføres kun i få tilfeller. Således kan Oslo kemnerkontor slutte seg til det faktum at legalpanteretten bidrar til en raskere betaling av gebyr/avgift. Legalpanteretten har sin betydning i de ”vanskelige sakene”.

6.2 Ulike innfordringsinstrumenter

Solidaransvar

Oslo kommune ser ingen betenkeligheter med å innføre solidaransvar også for kontrollavgift utstedt av et privat parkeringsselskap, men ønsker ikke unntak for enkelte bileiere.

Tilbakeholdsrett

Det presiseres at tilbakeholdsrett ikke gjelder offentlige gebyrer og tilleggsavgifter, men for kostnadene knyttet til borttauingen pga. feilparkeringen. Ved avhenting av bil på en inntauingstomt kreves ikke at parkeringsgebyret eller tilleggsavgiften betales på stedet. Bileier kan frivillig velge dette, men for øvrig kan vedkommende fastholde at kravet ikke forfaller til betaling før etter 21 dager fra ileggelsestidspunktet.

Legalpanterett

Det offentliges legalpanterett må sees i sammenheng med det offentliges ansvar for trafikkfremkommelighet og hensynet til at parkeringsbestemmelser overholdes på offentlig område. Dertil vises til ovennevnte pkt.4.6.3 om legalpant og omfanget av realisasjon som følge av legalpanteretten. Legalpanteretten foreldes etter 2 år fra overtredelsen, eller ved videresalg til godtroende kjøper. Kravet på betaling foreldes etter 3 år. Det offentliges fortrinn blir dermed mer nyansert enn det utvalget synes å legge til grunn.

Forhøyet tilleggsavgift

Forhøyelsen er den eneste kostnaden som påløper i offentlige utenrettslig innfordring.

Sammenlignet med de private inkassobyråers adgang til inkassosalær og renteinntekter er forhøyelsen på 50% av beskjedne karakter.

Private aktører kan, av foretningmessige hensyn, i langt større grad true med økte salærer og dermed oppleves atskillig mer pågående og betalingspådrivende enn det offentlige. Herunder nevnes at klagebehandlingen i det offentlige følger forvaltningslovens regelverk, mens det privatrettslige krav som oftest ender i forliksrådet med tilhørende kostnader.

Utvalget synes i sin oppfatning ikke å ha vært oppmerksom på dette ved sin behandling av forhøyelsen av offentlige ilagte gebyrer og tilleggsavgifter.

Tvangsinndrivelse

Det påpekes at ny bestemmelse i tvangsfullbyrdelsesloven § 7-2 (uimotsagte krav) ikke alene utjevner forskjellen mellom offentlig og privat innfordring. § 7-2 f kan bare anvendes i de tilfeller der skyldner ikke har innsigelser til kravet. Skyldner har dertil anledning til å komme med innsigelser på ethvert tidspunkt under tvangsfullbyrdelsen. Fremmes innsigelser ender saken i forliksrådet. Et tidligere påklaget krav vil dermed, etter all sannsynlighet, ende i forliksrådet da skyldner igjen gis mulighet til å fremme sin påstand.

Del III Vurderinger og tilrådinger

8. Innledning

Utvalgte har ikke presisert hvorvidt deres anbefaling om et felles regelverk for offentlig og privat avgiftsparkering er begrenset til dagens kontrollavgift og tilleggsavgift, slik at parkeringsgebyr og tilleggsgebyr piggdekk ikke skal omfattes av nytt felles regelverk. Hvis en ny felles parkeringsregulering kun gjelder førstnevnte, vil det offentlige måtte forvalte to sett regelverk; ett for tilleggsavgift og ett for gebyr. Dette medfører at det også for brukerne vil bli mer uoversiktlig, uklart og ikke minst uforutsigbart hvis det offentlige henviser til flere ulike lover og forskrifter mht. parkering.

8.1.1 Ordningens virkeområde

Utvalgets anbefaling mht. nytt regelverk anvendelsesområde i dette pkt. kan tyde på at offentlige parkeringsgebyr er ment å reguleres. I så fall er forholdet til parkeringsgebyr ikke gitt tilstrekkelig oppmerksomhet i rapporten. Det er flere forhold ved parkeringsgebyr som overhodet ikke er benevnt, både mht det materielle- og prosessuelle regelverket.

8.6.2.1 Kontrollavgift

Utvalget har under behandling av kontrollavgift – jf. definisjonen s. 6- også benevnt parkeringsgebyr. Dette viser at rapporten ikke er konsekvent mht. hvorvidt et nytt felles regelverk også skal omfatte gebyr. Det vises til pkt. 8.1.1.

8.6.2.2 Fjerning

Det gjøres oppmerksom på at også private aktører benytter seg av borttauing ved overtredelse av parkeringstid. I slike tilfeller blir tilbakeholdsrett praktisert med henvisning til privatrettslig regelverk. Dette regelverket anses bilfører å ha akseptert ved å ha benyttet seg av parkeringsplass der regelverket er slått opp på skilt.

8.7.4 Inndriving

8.7.4.1 Ikke forhøyet krav

Oslo kemnerkontor er uenig i utvalgets vurdering av dagens ordning for offentlig innkrevning. Herunder synes utvalgets synspunkt å basere seg på en ikke uttømmende kjennskap til regelverket og praksis.

Det presiseres igjen at innfordring skjer uavhengig av klage. Det vises til pkt. 4.6.1 og 4.6.2 hvor forholdet tidligere er omtalt.

Det fremheves at det er ubestridt at skyldneren, rent økonomisk, er tjent med og har interesse av at dagens regelverk for offentlig innfordring opprettholdes. Den offentlige ordningen er kun ”dyrest ” de første 28 dager etter forfall(21 dager) på hovedbeløpet. Da har forhøyelsen funnet sted, men økes ikke ytterligere med salærer og renter. I det private vil et som er forfalt 14 dager etter overtredelsen purres/sendes inkassovarsel og kravet økes med et purregebyr på 55,- , deretter påføres inkassosalær etter ytterligere 14 dager (275,- lett salær) osv.

Ovennevnte viser igjen at det ikke, rent økonomisk, vil være i brukerens interesse at det offentliges innfordring for fremtiden skjer etter inkassolovgivningen. For det offentlige vil et nytt regelverk imidlertid kunne bidra til atskillig økte inntekter ved at man får mulighet til å kreve salær og renter for kravet.

Det videre arbeid med rapporten bør i større grad omhandle spørsmålet om et bestridt/ påklaget krav skal gis oppsettende virkning mht. betaling. Innføres en slik ordning vil dette i stor grad veie opp for de urimelige forskjeller brukeren opplever ved at et påklaget krav kan innfordres av det offentlige, men ikke av det private. Dette vil også utjevne dagens ulikhet mht. offentlig og privat innfordring.

Ovennevnte eksempel viser at utvalgets synspunkt om at forhøyelsen er ” særskilt forhøyet inkassogebyr for tilleggsavgifter” ikke medfører riktighet. Det offentliges forsprang gjelder

kun i 28 dager og deretter er det på det rene at de private krav blir vesentlig dyrere for brukeren enn de offentlige krav.

Utvalgets henvisning til inkassolovgivningen gjenspeiler ikke hovedargumentet om at et nytt regelverk er i brukernes interesse. Snarere tvert i mot, da en slik ordning vil gi økte inntekter til kommuner som innfordrer tilleggsavgifter med henvisning til inkassosalærer.

8.7.4.2 Ikke panterett

Utvalget synes å ha misforstått legalpanterettens omfang ved at det henviser til at det offentlige har rett til utlevering av kjøretøyet. Dette medfører ikke riktighet. Legalpanteretten gir kun tvangsgrunnlag for å begjære kjøretøyet tvangssolgt via Namsfogden. Legalpanteretten benyttes sjelden ved en enkeltstående overtredelse, men er et nyttig tvangsmiddel overfor "gjengangere" og "verstinger". De fleste saker løser seg på et langt tidligere stadium. Legalpanteretten har i tillegg sin gyldighet uten notifiserende rettsvernsakt i motorvognregisteret. Legalpanteretten foreldes etter 2 år. For øvrig vises til vår kommentar til pkt. 4.6.3.

8.7.4.3. Solidaransvar

Oslo kommune slutter seg i det vesentlige til forslaget fra utvalget, med unntak av anbefalinger om at utleiefirma mfl. ikke har et solidarisk ansvar for leierens overtredelser. Her må nevnes at selskapene i sine kontrakter ofte har regulert slike forhold, ved at leier automatisk faktureres eller i ettertid blir trukket på kredittkortet for parkeringsovertredelser som finner/har funnet sted i dennes leietid.

8.7.4.4. Inndrivning av avgjorte krav

Utvalget har misforstått tvflb. § 7-2 f når det hevdes at alle avgjorte krav (i parkeringsklagenemden / offentlige klageorgan) gir grunnlag for tvangsfullbyrdelse etter § 7-2 f, uimotsagte krav.

For at et slikt forhold skal gi tvangsgrunnlag må tvflb. § 7-2 e være oppfylt. Utvalgets holdning vil dermed medføre at en ferdigbehandlet klage må lovhjemles som tvangsgrunnlag.

Anvendelse av § 7-2 f kan kun benyttes i de tilfeller skyldner erkjenner kravet eller ikke har kommet med innsigelser til kravet før og under tvangsfullbyrdelsen. Hvis klage er fremsatt kan man ikke regne med at skyldner under en tvangsfullbyrdelse vil akseptere kravet. Han kan derfor fremholde sin innsigelse overfor Namsfogden og saken må da bringes inn for forliksrådet.

Når det gjelder henvisning til kostnader synes utvalget ikke å ha foretatt en konkret beregning. Det vises her til vår kommentar til pkt. 4.6.1.

Siste avsnitts henvisning til at ovennevnte ivaretar behovet det offentlige har for en forenklet inndrivingsprosess medfører dermed ikke riktighet. Det vil med den foreslåtte ny ordningen bli atskillig mer kostnadskrevende og mindre effektivt å drive inn offentlige avgifter og gebyrer.

11 Evaluering

Her henviser utvalget igjen kun til tilleggsavgift og kontrollavgift. Gebyr omhandles ikke. Et fremtidig utvalg bør i større grad presisere omfanget av en regelverksvurdering og evt. endringsforslag. I tillegg bør et fremtidig utvalg suppleres med personer med kjennskap til og praksis fra kommunal innfordring.

2 Sammendrag

Når det gjelder utvalgets hovedtilrådninger har Oslo kemnerkontor følgende kommentarer;

- Oslo kemnerkontor er ikke enig i at det utarbeides et felles regelverk for offentlig og privat vilkårsparkering. Dette fordi det offentlige vs det private har ulike hensyn å ivareta, ulike egeninteresser og oppgaver i denne forbindelse. Herunder nevnes at de private aktører baserer seg på ren forretningsdrift, der de økonomiske aspekter er avgjørende for enhver drift av parkeringsplasser og parkeringshus. Det offentlige ivaretar en rekke myndighetsoppgaver og er ikke av ren økonomisk karakter. Den offentlige drift av parkeringsplasser er, i det vesentlige, et resultat av at kommunens plikt til å forvalte gateparkering med mer. Kommunene driver i liten grad rene parkeringsområder og anlegg.
- En harmonisering av parkeringssatser antas ikke å være brukervennlig. Det nevnes at det offentlige som regel opererer med atskillig lavere satser enn det private. En harmonisering vil med all sannsynlighet medføre økte satser for overtredelse på offentlig regulerte parkeringsplasser.
- En ordning med bindende avgjørelser i en felles klagenemnd medfører at man må vurdere hvorvidt fullendt klagebehandling og vedtak herunder skal være tvangsgrunnlag etter tvangsfullbyrdelseslovens § 7-2 e. Kun da vil utvalgets henvisning til en forenklet innfordring anses gjennomført.
- Oslo kemnerkontor slutter seg ikke til utvalgets tilrådning til at innfordringen harmoniseres, med unntak av at solidaransvaret også innføres for private krav. Dette fordi det for brukeren vil medføre en formidabel økning i kostnader ved at det offentlige da skal kunne beregne seg purregebyr, renter og salærinntekter. I tillegg vil rettsgebyrbelastningen øke betraktelig.
- Oslo kemnerkontor slutter seg ikke til en avskaffelse av legalpanteretten.

I tilrådingen og utvalgets gjennomgang av dagens regelverk mangler enhver henvisning til skattebetalingsloven, som etter dagens ordning bidrar til en vesentlig forenklet og effektiv innfordring for kommuner, som benytter kommunekassereren til innfordring av tilleggsavgift og parkeringsgebyr. Forholdet er av særlig relevant karakter for små og mellomstore kommuner.

Utvalget berører heller ikke det faktum at den periodiske tilleggsavgift for piggdekk innfordres etter det samme regelverk som parkeringsgebyr og tilleggsavgift. En endring av regelverket vil også generere behov for forskriftsendringer for piggdekkordningen.